

К Джудития Куин

БРИДЖЪРТЪН

Понякога краят е само начало...

*Виконтът, който
ме обикна*

ВТОРИ ЕПИЛОГ

**ДЖУЛИЯ КУИН
ВИКОНТЪТ, КОЙТО МЕ
ОБИКНА. ЕПИЛОГ 2**

Превод: Dream Team

chitanka.info

„Без съмнение, любимата сцена на читателите от «Виконтът, който ме обикна» (и може би от всичките ми книги) е, когато цялото семейство Бриджъртън се събира, за да играе Пал Мал — разновидност на крокета от 19 в. Те се състезават ожесточено и напълно пренебрегват правилата, решили отдавна, че единственото по-важно от победата, е, да се увериш, че братята и сестрите ти ще изгубят. Когато настъпи време да се срещнем отново с героите от тази книга, знаех, че това трябва да стане по време на преиграването на прословутата игра Пал Мал.“

Джулия Куин

Два дни по-рано

Кейт маршируваше през поляната, като поглеждаше през рамо, за да се увери, че съпругът ѝ не я следва. Петнадесетте години брачен живот я бяха научили на едно-две неща и беше наясно, че той ще следи всяка нейна стъпка.

Но тя беше хитра. И изпълнена с решителност. Също така знаеше, че срещу един паунд камериерът на Антъни би могъл да измисли най-невероятните злополуки, които биха могли да се случат на една дреха. Неща, включващи сладко по ютията или може би нашествие на вредители в гардероба — паяци, мишки... Наистина нямаше значение какви точно — Кейт бе повече от щастлива да остави подробностите на камериера, стига вниманието на Антъни да бъде подобаващо отклонено за достатъчно дълго време, за да може тя да се измъкне.

— Мой е, само мой! — изкиска се тя, като доста наподобява тона, който беше използвала миналия месец в представлението „Макбет“, поставено от семейство Бриджъртън. Най-големият ѝ син разпределяше ролите... и тя беше избрана за ролята на Първата вещица.

Кейт се престори, че не забелязва, когато Антъни му подари нов кон.

Сега съпругът ѝ щеше да си плати. Ризите му щяха да бъдат оцветени в розово от конфитюра от малини, а тя... Тя се усмихваше толкова широко, че накрая усмивката ѝ премина в смях.

— Мой, мой, моооооой — изпя тя, дърпайки вратата на навеса под съпровода на последната сричка, която се оказа, че звучи точно като дълбокия, сериозен тон от Петата симфония на Бетховен.

— Мой, мой, моооооой.

Щеше да го има. Беше неин. Можеше дори да го почувства. Щеше да го усети, дори ако беше възможно, щеше да се получи някаква връзка между тях, когато го отпусне до себе си. Не харесваше дърво, разбира се, но това не беше обикновен инструмент за унищожение. Това беше...

Чукът на смъртта!

— Мой, мой, мой, мой, мой, мой, моооооой — продължи тя, припявайки в такта на кратката, жизнерадостна част, която следваше в познатия рефрен.

Едва се сдържаше, докато отмяташе одеялото настрани. Комплектът за Пал Мал трябваше да е в ъгъла, както винаги, и само след миг...

— Това ли търсиш?

Кейт се завъртя на 180 градуса. Антъни беше застанал до входа, усмихваше се лукаво и въртеше в ръцете си черния чук за Пал Мал.

Ризата му беше ослепително бяла.

— Ти... Ти...

Едната му вежда се вдигна застрашително нагоре.

— Никога не си можела да се похвалиш с добра артикулация, когато си ядосана.

— Как ти... Как ти...?

Той се наклони напред, а очите му се присвиха.

— Платих му пет паунда.

— Дал си на Милтън пет паунда? — Мили Боже, та това беше почти цялата му годишна заплата.

— Дяволски по-евтино е, отколкото да подменя всичките си ризи — каза той навъсено. — Малиново сладко. Сериозно ли? Да си чувала някога за икономии? — Кейт гледаше чука с копнеж. — Играта е след три дни — отбеляза Антъни с доволна въздишка, — а аз вече спечелих.

Реши да не му противоречи. Останалите Бриджъртън може и да мислеха, че годишното преиграване на играта Пал Мал започва и свършва в един-единствен ден, но двамата с Антъни знаеха най-добре.

Беше го победила три последователни години. Проклета да е, ако той я победи този път.

— Откажи се, скъпа съпруго — подразни я Антъни. — Признай загубата си и всички ще бъдем щастливи.

Кейт въздъхна леко, все едно се примиряваше. Антъни присви очи. Съпругата му небрежно докосна с пръсти деколтето на роклята си. Очите на Антъни се разшириха.

— Тук е задушно, не мислиш ли? — попита тя, а гласът ѝ беше нежен, сладък и звучеше така като че ли не ѝ стигаше дъхът.

— Ти, малка палавнице — промърмори той.

Кейт избута дрехата от раменете си. Отдолу не носеше нищо.

— Няма копчета? — прошепна съпругът ѝ.

Поклати глава. Не беше глупава. Дори най-добре обмислените планове можеха да се объркат. Човек винаги трябваше да бъде облечен

подходящо. Въздухът все още бе леко хладен и тя почувства, че зърната на гърдите ѝ се втвърдяват и заприличват на малки пъпки.

Кейт потрепери и се опита да го прикрие с една звучна въздишка, все едно бе изключително възбудена. Което можеше и да се случи, ако не бе съсредоточена единствено върху опитите си да не се фокусира върху чука в ръката на съпруга си.

Както и хладното време.

— Великолепно — промърмори Антъни, протягайки ръка да погали външната страна на гърдите ѝ. Тя изскимтя от удоволствие. Той никога не можеше да устои на това.

Съпругът ѝ се усмихна бавно, след това придвижи ръцете си напред, докато успее да хване зърната ѝ между пръстите си.

Дъхът ѝ спря, а очите ѝ се взряха в неговите. Изражението му беше не точно на пресметлив, а на все още контролиращ се човек. И тогава ѝ мина през ум, че той знае на какво точно тя никога не може да устои.

— Ах, съпруго — измърмори Антъни, като хвана гърдата ѝ отдолу и я повдигана нагоре докато изпълни шепата му.

Усмихна ѝ се.

Кейт спря да диша.

Съпругът ѝ се наведе напред и пое зърното ѝ в устата си.

— Ооо! — Тя вече не се преструваше. Той повтори същото мъчение и с другата ѝ гърда. След това отстъпи назад.

Назад!?

Кейт стоеше неподвижно, все още дишайки тежко.

— Ах, ако можех да имам портрета ти от този момент — каза той, — бих го закачил в кабинета си.

Кейт зяпна.

Антъни вдигна триумфално чука.

— Довиждане, скъпа съпруго. — Излезе от бараката, после показва главата си иззад ъгъла: — Внимавай да не се простудиш. Ще ти бъде неприятно да пропуснеш мача, нали?

Беше извадил късмет, мислеше си Кейт след това, че не се беше сетила да грабне една от топките за Пал Мал, докато ровеше из комплекта за игра. Въпреки че, като се замислеше, главата му бе прекалено твърда, за да може тя да я пробие.

На следващия ден

Има моменти, реши Антъни, толкова възхитителни, като пълната и категорична победа над нечия съпруга. Разбира се, това зависеше и от съпругата, но след като бе избрал да се ожени за жена с изключителен интелект и остроумие, такива моменти, бе убеден в това, бяха много по-сладки, отколкото всички останали.

Той се наслаждаваше на това удоволствие над чаша чай в кабинета си, въздишайки със задоволство, докато се взираше в черния чук, който, подобно на трофей, лежеше върху бюрото му. Изглеждаше великолепно, проблясвайки на утринната светлина — или поне проблясваше там, където не бе износен и очукан от десетилетията груба игра.

Нямаше значение. Антъни обичаше всяка една вдлъбнатина и драскотина. Може би беше детинско, инфантилно дори, но той го обожаваше.

Това, което му харесваше най-много бе, че сега е негов. Въпреки всичко, все още изпитваше сантиментални чувства към него. В момента, в който успееше да забрави как брилянтно го бе измъкнал изпод носа на Кейт, започваше да си припомня, че този чук се бе превърнал в символ на още нещо.

Символ на деня, в който се беше влюбил.

Не че го бе осъзнал тогава. Нито пък Кейт го бе осъзнала, мина му през ума, но беше сигурен, че това бе денят, който ги бе обрекъл да са заедно — денят на скандалната Пал Мал игра.

Беше му оставила розовия чук. Беше изпратила топката му в езерото.

Господи, каква жена!

Това бяха най-прекрасните петнадесет години.

Той се усмихна със задоволство, след това погледът му падна върху чука. Всяка година преиграваха онзи мач. Всички първоначални играчи — Антъни, Кейт, брат му Колин, сестра му Дафни и съпругът ѝ Саймън, както и сестрата на Кейт — Едуина. Всяка пролет всички се събираха покорно в Обри Хол, за да заемат местата си на вечно променящото се трасе на игрището. Някои се съгласяваха, подтиквани от стремежа си за победа, а други — заради самото забавление, но всички бяха там. Всяка година.

А тази година...

Антъни радостно се изкикоти. Чукът беше негов, а не на Кейт. Животът беше хубав. Животът беше много, много хубав.

На следващия ден

— Кеееееейт!

Кейт повдигна поглед от книгата си.

— Кеееееейт!

Опита се да определи на какво разстояние се намира съпругът ѝ. След като петнадесет години бе чувала името си да бъде изкрещавано по горе-долу същия начин, бе станала доста добра в определянето на времето между първия вик и появяването му.

Но това не беше толкова лесно, колкото изглеждаше. Трябваше да се вземе предвид и нейното местоположение — дали беше на горния или на долния етаж, дали можеше да я види от входната врата и т.н. и т.н.

След това трябваше да се вземат предвид и децата. Бяха ли си у дома? Дали евентуално не му се пречкаха в краката? Това със сигурност можеше да го забави, може би с цяла една минута, и...

— Ти!

Кейт премигна от изненада. Антъни стоеше на вратата, дишайки тежко и я гледаше гневно с изненадваща доза злоба в погледа.

— Къде е? — попита той.

Е, може би не бе чак толкова изненадващо.

Кейт премигна невъзмутимо.

— Би ли искал да седнеш? — поинтересува се тя. — Изглеждаш ми прекалено напрегнат.

— Кейт!

— Не си толкова млад както преди — каза тя с въздишка.

— Кейт! — Височината на гласа му се повишаваше.

— Мога да позвъня за чай — предложи сладко тя.

— Беше заключен! — изръмжа той. — Кабинетът ми беше заключен!

— Така ли? — измърмори тя.

— Единственият ключ е у мен.

— Така ли?

Очите му се разшириха.

— Какво си направила?

Тя прелисти страницата, въпреки че изобщо не четеше.

— Кога?

— Какво искаш да кажеш с това кога?

— Искам да кажа... — Тя направи пауза, защото това не беше момент, който може да бъде подминат без да възтържествува вътрешно. — Кога? Тази сутрин? Или миналия месец?

Отне му само миг. Не повече от секунда или две, но достатъчно дълго, за да може Кейт да види как изражението му преминава от объркване през подозрение към ярост.

Беше великолепно. Запленяващо. Възхитително. Би се разсмяла, но щеше да провокира още един месец с коварни шеги, а едва неотдавна го бе накарала да престане с тях.

Странен задавен звук започна да се надига в гърлото му.

Кейт се усмихна.

— Не се ли клех в честност в някакъв момент?

— Ставаше въпрос за покорство — изръмжа той.

— Покорство? Разбира се, че не.

— Къде е?

Тя повдигна рамене.

— Няма да ти кажа.

— Кейт.

Тя каза напевно:

— Нямаадатикааааажа.

— Жено! — Антъни пристъпи напред. Застрашително.

Кейт преглътна. Имаше малък, доста незначителен, в действителност, но въпреки това много реален, шанс да е прекалила.

— Ще те вържа за леглото — предупреди я той.

— Даааааааа! — каза тя, преценявайки идеята му, докато измерваше разстоянието до вратата. — Но пък аз може и да нямам нищо против.

Очите му пламтяха, не точно със страст — беше все още прекалено фокусиран върху чука за Пал Мал — но й мина през ума, че бе видяла и искрица интерес в тях.

— Ще те завържа, а ти каза — промърмори той, като тръгна напред, — че ще ти хареса, а?

Кейт схвана какво искаше да каже и...

— Не би го направил!

— О, бих!

Имаше намерение да повтори всичко от начало. Щеше да я завърже и да я остави, докато търсеше чука.

Не и ако можеше да го предотврати.

Кейт се изкатери през страничната облегалка на стола и след това клекна зад него. В подобни ситуации винаги е добре да разполагаш и с физическа преграда.

— О, Кеееееейт — закачливо извика Антъни, докато се придвижваше към нея.

— Мой е — заяви тя. — Беше мой преди петнадесет години и все още е мой. Беше мой преди да стане твой.

— Но ти се омъжи за мен!

— И това го прави твой?

Тя не каза нищо повече, а само продължи да го гледа в очите. Притаила дъх, с бързо тупкащо сърце, завладяна от неочакваността на момента.

И тогава, бърз като светкавица, Антъни скочи напред, посегна към стола, хвана я за рамото за един кратък миг, преди тя да успее да се извърти и да се измъкне.

— Никога няма да го намериш — на практика изпищя тя, като се сви зад дивана.

— Не си мисли, че ще ми избягаш — предупреди я той, като мина леко настрани, което му позволи да застане между нея и вратата.

Тя хвърли поглед към прозореца.

— Ако скочиш от там, ще се убиеш — предупреди я той.

— О, за бога! — дойде глас откъм вратата.

Кейт и Антъни се обърнаха. Братът на Антъни, Колин, бе застанал там, гледайки ги с отвращение.

— Колин — каза сухо Антъни. — Колко се радвам да те видя.

Колин само повдигна едната си вежда.

— Предполагам, че търсиш това.

Кейт ахна. Той държеше черния чук!

— Как ти...?

Колин погали тъпия цилиндричен край почти любовно.

— Мога, разбира се, да говоря само за себе си — каза той с щастлива въздишка, — но що се отнася до мен, аз вече спечелих.

Денят на играта

— Не мога да разбера — отбеляза Дафни, сестрата на Антъни — защо трябваше ти да подреждаш полето за игра.

— Защото притежавам проклетата ливада — отвърна саркастично той.

Вдигна ръка, за да заслони очите си от слънцето докато оценяваше направеното. Бе свършил превъзходна работа този път, трябваше да си го признае. Дяволски добра.

Истински гений.

— Някакъв шанс да се въздържаш да се държиш невъзпитано в присъствието на дами? — Това от съпруга на Дафни — Саймън, херцог Хейстингс.

— Тя не е дама — измърмори Антъни. — Тя ми е сестра.

— Тя е моя съпруга.

Антъни се усмихна самодоволно.

— Но първо беше моя сестра.

Саймън се обърна към Кейт, която почукваше с чука си — зелен на цвят — по тревата, и за който беше казала, че е щастлива да го има... но Антъни знаеше, че не е така.

— Как го търпиш? — попита той.

Тя присви рамене.

— Това е умение, което малко хора притежават.

Колин пристъпи напред, стиснал черния чук така, като че ли държеше светия Граал.

— Ще започваме ли? — попита той надменно.

Устните на Саймън се разтвориха учудено.

— Чукът на смъртта?

— Много съм умен — потвърди Колин.

— Той подкупи слугинята — измърмори Кейт недоволно.

— А ти подкупи моя камериер — изтъкна Антъни.

— И ти също!

— Аз никого не съм подкупвал — каза Саймън, без да се обръща конкретно към някого.

Дафни го потупа снизходително по ръката.
— Ти не си роден в това семейство.
— Нито пък тя — отбеляза той, като посочи Кейт.
Сестрата на Антъни обмисли казаното.
— Тя е изключение от правилото — заключи накрая.
— Изключение от правилото? — попита Кейт.
— Това е най-големият комплимент — информира я Дафни.
Направи пауза, след което добави — В този случай. — След което се обърна към Колин. — Колко?
— Колко какво?
— Колко даде на слугинята?
Той присви рамене.
— Десет паунда.
— Десет паунда? — почти изпищя Дафни.
— Луд ли си? — попита го Антъни.
— Ти даде на камериера си пет — припомни му Кейт.
— Надявам се, че не е някоя от добрите ни прислужнички — измърмори Антъни, — защото със сигурност ще напусне до края на деня с толкова много пари в джоба си.
— Всичките ни прислужници са добри — заяви Кейт с леко раздражение.
— Десет паунда! — повтори Дафни, клатейки глава. — Ще кажа на съпругата ти.
— Давай — каза Колин равнодушно, като кимна в посока на хълма, който се спускаше към игрището за Пал Мал. — Тя е точно там.
Дафни погледна нагоре.
— Пенелъпи е тук?
— Пенелъпи е тук? — изграчи Антъни. — Защо?
— Тя ми е съпруга — отговори Колин.
— Но тя никога преди не се е присъединявала към нас.
— Искаше да види как печеля — отвърна Колин, дарявайки брат си с жлъчна усмивка.
Антъни устоя на порива си да го удуши. Едва.
— И откъде знаеш, че ще спечелиш?
Колин размаха черния чук.
— Вече спечелих.

— Добър ден на всички — поздрави Пенелъпи, присъединявайки се към групата.

— И без излишни аплодисменти — предупреди я Антъни.

Пенелъпи замига объркано.

— Моля?

— И при никакви обстоятелства — продължи той, защото някой наистина трябваше да се погрижи играта да бъде честна, — и в никакъв случай не можеш да се приближаваш на по-малко от десет крачки от съпруга си.

Пенелъпи погледна Колин. Докато измерваше разстоянието между съпруга си и себе си, тя кимваше с глава при всяка крачка — девет пъти — а накрая направи още една стъпка назад.

— Без измами! — предупреди Антъни.

— Или поне не нови измами — добави Саймън. — Установените от преди начини на измама са разрешени.

— Мога ли да разговарям със съпруга си по време на играта? — меко попита Пенелъпи.

— Не! — Хор от ехтящи гласове, три на брой.

— Забележи — вметна Саймън, — аз не възразих.

— Както казах — намеси се Дафни, минавайки близо до него на път да провери една от вратичките, — ти не си роден в това семейство.

— Къде е Едуина? — попита бързо Колин, като погледна по посока на къщата.

— Скоро ще дойде — отговори Кейт. — Довършваше закуската си.

— Бави играта.

Кейт се обърна към Дафни.

— Сестра ми не споделя нашата отдаденост към играта.

— Мисли, че сме луди? — попита Дафни.

— Доста при това.

— Много мило от нейна страна да идва всяка година в такъв случай — отбеляза сестрата на Антъни.

— Това е традиция — изрева брат й. Беше успял да се добере до оранжевия чук и го люлееше по посока на някаква въображаема топка, присвивайки очи докато отработваше прицелването си.

— Той не упражнява последователността на вратичките, нали? — попита Колин.

— Как би могъл? — попита Саймън. — Подреди ги едва тази сутрин. Всички го наблюдавахме.

Колин не му обърна внимание, а се обърна към Кейт:

— Напоследък да е правил необичайни нощни разходки?

Тя се взря в него.

— Мислиш, че се е измъквал, за да играе Пал Мал на лунна светлина?

— Не бих се учудил, ако го е правил — измърмори Колин.

— Нито пък аз — отвърна Кейт, — но те уверявам, че спеше в собственото си легло.

— Не става въпрос за леглата — информира я девер й. — Става въпрос за играта.

— Това не е подходящ разговор за пред дама — отбеляза Саймън, но беше видно, че се забавлява.

Антъни изгледа раздражено Колин, а след това отпрати подобен поглед и към Саймън, за да има равновесие. Разговорът ставаше абсурден, а играта трябваше отдавна да е започнала.

— Къде е Едуина? — настоятелно попита той.

— Виждам я да слиза по хълма — отвърна Кейт.

Погледна нагоре и видя Едуина Багуел, по-малката сестра на Кейт, да върви бавно надолу по хълма. Тя никога не беше показвала интерес към заниманията на открито и той ясно можеше да си представи въздишките й и как върти очи.

— Розов за мен тази година — обяви Дафни, вземайки един от останалите в купчината чукове. — Чувствам се женствена и деликатна. — Тя изгледа братята си дяволито. — И готова за измами.

Саймън се пресегна зад нея и избра жълтия чук.

— Синият е за Едуина, разбира се.

— Тя винаги играе със синия. — Кейт осведоми Пенелъпи.

— Защо?

Кейт направи пауза.

— Не знам.

— А какво ще кажеш за лилавия? — попита Пенелъпи.

— О, ние никога не го използваме.

— Защо?

Кейт отново направи пауза.

— Не знам.

— Традиция — вметна Антъни.
— Тогава защо сменяте цветовете на чуковете си всяка година?
— продължи да пита съпругата на Колин.
Антъни се обърна към брат си.
— Винаги ли задава толкова много въпроси?
— Винаги.
После се обърна към Пенелъпи и отговори:
— Така ни харесва.
— Тук съм — извика весело Едуина, когато приближи останалите играчи. — О, отново синия! Колко мило от ваша страна. — Взе своя чук, след което се обърна към Антъни. — Ще започваме ли?
Той кимна, после се обърна към Саймън.
— Хейстингс, ти си първи.
— Както винаги — измърмори той и постави топката си на стартовата позиция. — Отдръпнете се — предупреди той, въпреки че никой не се намираше в обхвата на чука му. Изнесе чука си назад и след това замахна за един великолепен удар. Топката прелетя през ливадата по права линия и в правилната посока, приземявайки се само на няколко ярда от следващата вратичка.
— О, много добре! — аплодира Пенелъпи, като пляскаше с ръце.
— Казах без аплаузи — измърмори Антъни. — Никой ли не може да спазва инструкции в наши дни?
— Дори и за Саймън? — попита Пенелъпи. — Мислех, че става дума само за Колин.
Антъни внимателно постави топката си на земята.
— Разсейващо е.
— Все едно ние останалите не сме достатъчно разсейващи — отбеляза Колин. — Аплодирай колко искаш, скъпа.
Но тя остана безмълвна, когато Антъни се прицели. Неговият удар беше по-силен от този на херцога и топката му се изгърколи още по-далече.
— Хмм, лош късмет — каза Кейт.
Антъни се обърна към нея, изпълнен с подозрение.
— Какво искаш да кажеш? Това беше брилянтен удар.
— Ами... Да, но...
— Пазете се от пътя ми — нареди Колин, докато маршируваше към началната позиция.

Антъни не сваляше очи от съпругата си.

— Какво искаш да кажеш?

— Нищо — отвърна хладно тя, — само че точно там е малко по-кално.

— Кално? — Антъни погледна към топката си, след това отново към жена си, след това отново към топката. — Не е валяло от дни.

— Хмм, не.

Той отново извърна очи към Кейт. Неговата подлудяваща, диaboлична и много скоро затворена-и-заклучена-в-тъмница съпруга.

— Как е станало кално там?

— Е, може би не кално.

— Не кално — повтори той, с много повече търпение, отколкото тя заслужаваше.

— Локвичесто може би е по-подходящо.

Думите му изневериха.

— Покрито с локви? — Изражението ѝ се промени едва забележимо. — Как можеш да направиш прилагателно от думата „локва“? — Той пристъпи към нея, но тя се скри зад Дафни.

— Какво става? — попита Дафни, като се извърна. Кейт показва главата си иззад нея и се усмихна победоносно.

— Вярвам, че ще ме убие.

— Пред толкова много свидетели? — попита Саймън.

— Как — настоя Антъни — се е появила локва там наред най-сухото лято, което си спомням?

Кейт го удостои с още една от своите дразнещи усмивки.

— Разлях си чая.

— Толкова, че да се получи цяла локва?

Тя присви рамене.

— Беше ми студено.

— Студено!

— И бях жадна.

— А очевидно също и непохватна — добави Саймън. Антъни го изгледа свирепо. — Ако ще я убиваш — продължи херцогът, — би ли изчакал докато съпругата ми вече не се намира помежду ви? — Той се обърна към Кейт. — Как знаеше къде да направиш локвата?

— Той е много предсказуем — отвърна тя. Антъни изпъна пръсти и измери гърлото ѝ. — Всяка година — продължи Кейт,

усмихвайки се на съпруга си — слагаш първата вратичка на същото място и винаги удряш топката по абсолютно същия начин.

Колин избра точно този момент да се върне.

— Твой ред е, Кейт.

Тя се втурна иззад гърба на Дафни и се отправи към началния прът.

— Всичко е честно, скъпи съпруге — извика тя весело. След това се наведе напред, прицели се и накара топката си да полети. Точно в локвата!

Антъни въздъхна щастливо. Все пак имаше справедливост на този свят.

* * *

Тридесет минути по-късно Кейт бе застанала до топката си близо до третата вратичка и чакаше.

— Съжалявам за калта — каза Колин, докато минаваше покрай нея. Тя го изгледа свирепо.

Дафни мина минута по-късно.

— Имаш малко... — Тя посегна към косата ѝ. — Да, точно там — добави, когато Кейт ядно започна да търка слепоочието си. — Въпреки че има още съвсем мъничко, е... — Прочисти гърлото си. — Тъъ... навсякъде.

Кейт изгледа свирепо и нея.

Саймън приближи и се присъедини към тях. Мили боже, всички ли трябваше да минат покрай третата вратичка, за да отидат до петата?

— Имаш малко кал — осведоми я услужливо. Пръстите на Кейт се увиха още по-здраво около чука ѝ. Главата му бе толкова, толкова близо. — Но пък поне е смесена с чай — добави той.

— Какво общо има това с всичко останало? — попита Дафни.

— Не съм сигурен — чу го да казва Кейт докато двамата с Дафни се отправяха към вратичка номер пет, — но имах чувството, че трябва да кажа нещо.

Кейт преброи наум до десет и след това, разбира се, към нея се приближи Едуина, а Пенелъпи вървеше няколко крачки по-назад.

Двете бяха сформирали нещо като отбор — Едуина изпълняваше всеки един замах, а Пенелъпи й даваше съвети за стратегията.

— О, Кейт! — възкликна Едуина със съжалителна въздишка.

— Не го казвай! — изръмжа Кейт.

— Но ти си тази, която е направила локвата — отбеляза Едуина.

— Чия сестра си ти? — попита я Кейт.

Едуина я дари с крива усмивка.

— Сестринското ми чувство не замъглява чувството ми за справедливост.

— Това е Пал Мал. Тук няма честна игра.

— Очевидно не — отбеляза Пенелъпи.

— Десет крачки — предупреди Кейт.

— От Колин, не от теб — отвърна й съпругата на Колин. — Въпреки че вярвам, че трябва да бъда поне на един чук разстояние през цялото време.

— Ще тръгваме ли? — попита Едуина, след което се обърна към Кейт. — Ние току-що приключихме с четвъртата вратичка.

— И трябваше да заобиколите? — измърмори Кейт.

— Струваше ни се спортсменско да дойдем да те видим — колебливо възрази сестра й.

Двете с Пенелъпи се обърнаха, за да продължат напред и тогава Кейт го изтърси. Не успя да се въздържи.

— Къде е Антъни?

Жените се обърнаха.

— Наистина ли искаш да знаеш? — попита Пенелъпи. Кейт се насили да кимне. — Страхувам се, че вече е на последната вратичка — отвърна й тя.

— Преди или след? — попита през зъби Кейт.

— Моля?

— Преди вратичката ли е или след нея? — попита нетърпеливо. И тогава, когато другата жена не й отговори веднага, добави: — Минал ли е вече през проклетото нещо?

Пенелъпи премигна с изненада.

— Тъъ, не. Има още два удара, ако не греша. Може би три.

Кейт наблюдаваше с присвити очи как се отдалечават. Нямахше да спечели — вече нямахше шанс за това. Но ако тя не можеше да спечели,

тогава за бога, Антъни също нямаше да спечели. Той не заслужаваше овации този ден, не и след като я спъна и тя се плъосна в локвата.

О, той твърдеше, че е било случайно, но Кейт намираще за крайно подозрително, че топката му бе излязла от локвата, пръскайки кал навсякъде, точно в момента, в който тя пристъпи напред, за да стигне до своята. Трябваше да подскочи, за да я избегне и тъкмо се поздравяваше, че ѝ се бе разминало на косъм, когато Антъни се бе обърнал и лицемерно бе попитал: „Добре ли си?“. Чукът му се бе завъртял заедно с него, като широката му част (много удобно) се намираще на нивото на глезена ѝ. Кейт не успя да отскочи навреме и се плъосна в калта.

С лицето напред.

И тогава Антъни има наглостта да ѝ предложи кърпичка.

Щеше да го убие.

Убие.

Убие. Убие. Убие.

Но първо трябваше да се увери, че няма да спечели.

* * *

Антъни се усмихваше широко — дори си подсвиркваше, докато чакаше реда си. Отнемаше абсурдно много време докато се завъртят и стигнат до него, след като Кейт бе изостанала толкова много и някой трябваше да тича обратно до нея, за да я уведоми кога беше неин ред. Без да споменаваме Едуина, която изглежда никога не разбираше колко ценно е да се играе бързо. Сякаш това, че през изминалите четиринадесет години се бавеше така все едно имаше на разположение целия ден, не бе достатъчно лошо, а сега към нея се бе присъединила и Пенелъпи, която не би ѝ позволила да удари топката без да направи анализ, за да ѝ даде съвет.

Но поне този път Антъни нямаше нищо против. Той водеше, бе толкова напред, че никой не би успял да го догони. И за да бъде победата му още по-сладка, Кейт беше последна. Бе толкова назад, че нямаше никаква надежда да задмине когото и да било. Това почти компенсираше факта, че Колин се бе добрал до чука на смъртта.

Обърна се към последната вратичка. Нуждаеше се от един удар, за да подготви топката си и още един, с който да я бутне през вратичката. След това трябваше само да я отправи към финалния стълб и да завърши играта уцелвайки го.

Фасулска работа.

Погледна назад през рамо. Можеше да види Дафни да стои до старото дъбово дърво. Беше на върха на хълма и по този начин можеше да вижда надолу, където той не можеше.

— Чий ред е сега? — извика той.

Тя проточи врат, за да види останалите, които играеха долу.

— Мисля, че на Колин — отговори тя, като се извъртя назад, — което означава, че Кейт е следващата.

Антъни се усмихна.

Беше подредил игрището малко по-различно тази година, под формата на кръг. Играчите трябваше да следват лъкатушещо трасе, което означаваше, че по права линия, всъщност беше по-близо до Кейт, отколкото до останалите. В действителност, трябваше да се придвижи само около десет ярда на юг и можеше да я наблюдава, докато тя напредва към четвъртата вратичка.

С усмивка на лицето, той се затича натам. Дали да извика? Ако извикаше, това би я раздразнило още повече. Но би било жестоко. А от друга страна...

* * *

ПРАС!

Антъни погледна нагоре, откъсвайки се от размишленията си точно навреме, за да види как зелената топка лети към него. Какво по дяволите...?

Кейт се изкиска победоносно, вдигна полите си и се затича.

— Какво правиш, за бога? — настоятелно попита Антъни. — Четвъртата вратичка е в онази посока. — Той посочи с пръст в правилната посока, въпреки че знаеше, че тя е наясно къде е.

— Аз съм едва на третата вратичка — каза тя дяволито, — така че се отказах от победата. Безнадеждно е, не мислиш ли?

Антъни я погледна, след това погледна топката си, която стоеше кротко близо до последната вратичка. След това погледна отново към съпругата си.

— О, не, не би го направила.

Тя бавно се усмихна.

Неискрено.

Като вещица.

— Само гледай — каза тя.

Точно тогава Колин дойде тичешком откъм възвишението.

— Антъни, твой ред е.

— Как е възможно това? — настоя да узнае той. — Току-що беше Кейт, значи имаме Дафни, Едуина и Саймън преди теб.

— Ние минахме много набързо — каза Саймън, като крачеше напред. — Със сигурност не искаме да изпуснем това.

— О, за бога! — промърмори Антъни, наблюдавайки как останалите бързо се приближават. Надвеси се над топката си, присвивайки очи докато се подготвяше да се прицели.

— Внимавай с корена на дървото — извика Пенелъпи. Антъни скръцна със зъби. — Това не беше аплодиране — оправда се тя, а лицето ѝ беше възхитително безизразно. — Със сигурност едно предупреждение не може да се определи като аплодиране...

— Млъкни — процеди през зъби той.

— Всички имаме своето място в тази игра — изтъкна тя, като нацупи устни.

Антъни се извърна.

— Колин! — изкрещя той. — Ако не искаш да се окажеш вдовец, любезно те моля да запушиш устата на жена си.

Колин отиде до Пенелъпи.

— Обичам те — каза той, целувайки я по бузата.

— И аз...

— Престанете! — избухна Антъни. Когато всички извърнаха очи към него, той добави, по-скоро изсумтя: — Опитвам се да се концентрирам.

Кейт се приближи към него с танцова стъпка.

— Махни се от мен, жено.

— Просто искам да гледам — каза тя. — Почти нищо не успях да видя от тази игра, след като бях толкова назад през цялото време.

Той присви очи.

— Може и да съм отговорен за калта, и моля те, отбележи наблягането ми на думата *може*, което не предполага никакъв вид потвърждение за вината ми от моя страна. — Той спря за момент, очевидно пренебрегвайки останалата част от събралите се, които го бяха зяпнали. — Както и да е — продължи той, — трудно ми е да разбера как така това, че си последна е моя отговорност.

— Калта направи ръцете ми хлъзгави — изсъска тя — Не можех да държа чука добре.

От другата страна, Колин потрепна:

— Страхувам се, че това е доста неубедително, Кейт. Ще трябва да дам тази точка на Антъни, колкото и да ме боли.

— Добре — каза тя, след като хвърли свиреп поглед на Колин. — Вината не е ничия, а само моя. Както и да е.

След което не каза нищо повече.

— Тъъ, какво както и да е? — попита накрая Едуина.

Кейт можеше да бъде кралица, хванала своя скиптър, така както стоеше там, цялата покрита с кал.

— Както и да е — продължи тя царствено. — Не е нужно да ми харесва. И след като това е играта Пал Мал, а ние сме семейство Бриджъртън, не трябва да играя честно.

Антъни поклати глава и отново се наведе, за да се прицели.

— Този път е права — каза Колин, какъвто дразнещ досадник си беше. — Доброто спортуменство никога не се е ценяло високо в тази игра.

— Замълчи — изсумтя Антъни.

— В действителност — продължи Колин, — човек може да изтъкне, че...

— Казах да замълчиш.

— ... че противоположното е вярно и че това лошо спортуменство...

— Млъкни, Колин!

— ... всъщност трябва да бъде възхвалявано и...

Антъни реши да се откаже и замахна. При това темпо щяха да стоят тук до Архангеловден. Колин никога нямаше да спре да приказва, не и когато знаеше, че има шанс да подразни брат си.

Антъни се насили да не чува нищо друго, освен вятъра. Или поне се опита.

Прицели се. Изнесе чука назад.

Прас!

Не прекалено силно, не прекалено силно!

Топката се затъркаля напред, за съжаление не достатъчно далече. Нямахше да успее да я прекара през вратичката при следващия си опит. Поне не и без намесата на божествена сила, която да накара топката му да премине покрай камък с големината на юмрук.

— Колин, ти си следващият — каза Дафни, но той вече се бе втурнал към топката си.

Удари я нехайно, след което извика:

— Кейт!

Тя пристъпи напред, примижавайки докато измерваше наклона на терена. Топката ѝ беше на около тридесетина сантиметра от тази на Антъни. Камъкът беше от другата страна, което означаваше, че ако иска да го саботира, нямахше да може да запрати топката му много далеч — със сигурност камъкът щеше да я спре.

— Интересна дилема — промърмори Антъни.

Кейт се въртеше около топките.

— Ако ти позволя да спечелиш — размишляваше тя, — това ще бъде един наистина романтичен жест.

— О, това не е в твоите възможности — подразни я той.

— Грешен отговор — отвърна тя и се прицели.

Антъни присви очи. Какво правеше тя?

Кейт удари топката достатъчно силно, като се целеше не точно в неговата топка, а вляво. Топката ѝ се бутна в неговата, като я изпрати със спираловидно движение надясно. Заради ъгъла, от който стреляше, не можа да я изпрати толкова далече, колкото би я изпратила при един директен удар, но наистина успя да я запрати точно към върха на хълма.

Точно към върха.

Точно към върха.

И след това надолу по него.

Кейт нададе доволен крясък, който би бил напълно подходящ дори за бойното поле.

— Ще си платиш за това — обеща Антъни, но тя беше прекалено заета да скача нагоре-надолу, за да му обърне внимание.

— Кой предполагаш, че спечели сега? — попита Пенелъпи.

— Знаеш ли — отговори тихо виконтът, — не ме интересува. След което отиде до зелената топка и се прицели.

— Чакай, не е твой ред! — извика Едуина.

— И това не е твоята топка — добави Пенелъпи.

— Така ли? — промърмори той и след това замахна и удари с чука си топката на Кейт, пращайки я през ливадата, надолу по склона на хълма и право в езерото.

Кейт изсумтя ядосано:

— Това не беше много спортменско от твоя страна!

Той я дари с влудяваща усмивка:

— Всичко е честно и всякакви подобни глупости, съпруго.

— Ти ще я извадиш — отвърна тя.

— Ти си тази, която има нужда от къпане.

Дафни се изкиска, след което каза:

— Мисля, че е мой ред. Продължаваме ли?

Тя тръгна, последвана от Саймън, Едуина и Пенелъпи.

— Колин! — изкрещя Дафни.

— Е, добре, де — изропта той и последва останалите.

Кейт погледна към съпруга си, а устните ѝ започнаха да се присвиват:

— Е — каза тя, докато почесваше една част от ухото си, което буквално беше наслоено с кал, — предполагам, че това е краят на играта за двама ни.

— Бих казал, че е така.

— Чудесна работа тази година.

— Ти също се справи добре — каза той, като ѝ се усмихна. — Локвата беше вдъхновяваща.

— Така си и мислех — отговори тя, без следа от скромност. — А и относно калта...

— Не беше нарочно — измърмори той.

— Бих направила същото — призна си тя.

— Да, знам.

— Мърлява съм — каза Кейт като се оглеждаше.

— Езерото е ето там.

— Много е студено.

— Една вана тогава?

Тя се усмихна изкубително:

— Ще се присъединиш ли?

— Но разбира се.

Той й протегна ръка и двамата се отпавиха към къщата.

— Не трябваше ли да кажем на останалите, че се отказваме? — попита Кейт.

— Не.

— Знаеш, че Колин ще се опита да открадне черния чул.

Той я погледна с интерес.

— Мислиш, че ще се опита да го изнесе от Обри Хол?

— Ти не би ли го направил?

— Със сигурност — отвърна той, като наблегна на думите. — Трябва да обединим сили.

— О, разбира се.

Повървяха още няколко ярда, когато Кейт каза:

— Но веднъж, след като си го върнем...

Той я погледна ужасено:

— О, тогава е всеки за себе си. Не мислиш...

— Не — каза тя прибързано. — Разбира се, че не.

— Тогава се договорихме — каза Антъни с облекчение. Къде би било забавлението, ако не може да победи Кейт?

Вървяха още няколко секунди преди Кейт да каже:

— Следващата година ще спечеля.

— Знам, че си мислиш, че ще спечелиш.

— Не, ще спечеля. Имам идеи. Стратегии.

Антъни се засмя, след това се наведе да я целуне, въпреки калта и всичко останало.

— Аз също имам идеи — каза той с усмивка. — И много, много стратегии.

Тя облиза устните си.

— Вече не говорим за Пал Мал, нали?

Той поклати глава.

Тя уви ръце около него, като дръпна главата му надолу към нейната. И тогава, в мига преди устните му да завладеят нейните, той я чу да въздиша...

— Това е добре!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.